

טיב הקהילה

פר' ויצא
"ב כסלו תשפ"א

זמני הרלקת הגרות ומרצ"ש

הדרה"ג 4:00
מוצש"ק 5:16
ר"ת 5:53

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:05 | **סו"ת א' 9:12**
סוק"ש ב' 8:50 | **סו"ת ב' 9:42**

הומים לבי שיעון חודף

גיליון מס':
543

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בנים צדיקים רק מתוך הבחנה בין טוב לדע

שהיה רשע?

אולם על פי אמריו הדברים מיושבים, כי עשוי הציג את עצמו לממשיך השושלת של אברהם ויצחק שהיו צדיקים מפורסמים בפי כל העולם כולו, וכאלו הוא ואחיו יעקב שניהם צדיקים הממשיכים בדרכי אבותיהם ואין ביניהם אלא חילוקי דיעות זעירים, וכיון ששניהם צדיקים מפורסמים היו, היו בני העולם תרים אחר צדקניות הראויות להם, ולא מצאו בין כל יושבי תבל צדקניות הניכרות במעשיהם כי אם שני אלו רחל ולא, על כן היו כל הבעלי בתים מביעים 'חוות דעתם' כי 'הגדולה לגדול והקטנה לקטן'. אך היתה זו כאמור 'דעת בעלי בתים'.

והנה כשהגיעו השמועות אודות 'עשוי הצדיק' ללא הצדקנית, וכששמעה שבני העולם מייעדים אותה לו לאשה, ביקשה לתהות על קנקנו, והיתה יושבת בפרשת דרכים ושואלת לבני אדם מה מעשיו של גדול? והם היו אומרים לה כל העובדות המוכיחים על צדקת דרכו, אך בביתה היתה ובצדקתה הכנה הבניה כבר היטב שאין תוכו כבדו, ולאמיתו של דברים אינו כי אם איש רע המלסטם את הבריות, [ראה בגמרא ב"ב קכג.] על כן היתה בוכה ומתפללת שדעת הבעלי בתים לא ימצאו מסילות ללבה של אביה ההדיוט.

והנה אחר שזכתה להינשא בסופו של דבר ליעקב, כבר עמדה אחר חקירתה והבנתה בין צביעות לאמת, ועל כן שפיר היתה ראויה כבר להוליד שבטי י"ה, כי בהבנתה היתה יכולה לחנך את בניה שיהיו צדיקים גמורים ולא יתרו אחר ההבל היינו אחר דרכיו המקולקלים של עשוי שבהעדר עיון מעמיק נדמו כמעשים טובים, והיו עלולים להטעות כאמור. זהו שביקש הכתוב לנמק באמרו 'וירא ה' כי שנואה לאה', שהיו מעשיו של עשוי שנואים לפניה, ועל כן לא היתה מניעה לפתיחת רחמה כדי לגדל שבטי י"ה בדרכו הקדושה של יעקב אבינו שהיתה מידתו 'אמת'.

רחל לעומתה לא בקשה לדעת מהי מעשיו של הגדול, שהרי לא הועידו אותה עבורו, לכן סברה לפי תומה שגם מעשיו של הגדול ישרים הם, שהרי בסופו של דבר אח עשוי ליעקב, וגם הוא נצר לאברהם וליצחק. ודבר זה היתה בעוכרה ומנע ממנה פרי בטן, כי עדיין לא ידעה צביעות מהי, ולא רצה הקב"ה שיוולדו לה שבטי י"ה כל עוד שאינה מבינה האין ליישר מעשיהם. וכיון שרצה הקב"ה לזכות גם אותה בהקמת 'כרם ישראל' על כן סיבב שיעלה בליבה חשש שמא יגרשנה יעקב, - על אף שלא עלה ח"ו על דעת יעקב לעשות כזאת, כי כידוע ראה רחל את זיווגו העיקרי. - והלכה גם היא לברר אודות 'מעשיו הטובים', ואז הבניה גם היא בחכמתה את ההבדל בין טמא לטהור, ואז נתרצתה גם היא מן השמים להקים שבטי י"ה ולכוון את דרכם על פי רוח ישראל סבא.

ואפשר שזהו כוונת הכתוב (לעיל כט, לא) 'וירא ה' כי שנואה לאה' וגו' בסיימו 'ורחל עקרה' כי תיבות אחרונות אלו אינם מובנים, כי אם כיוון לומר שלא זכתה רחל לבנים מטעם שלא זכתה לזה הזכות שהיתה ללאה, הרי מכלל הן אותה שומע לאו, ואין צורך להאריך בדברים! אמנם לדברינו הדברים מובנים, שכיון הכתוב להדגיש את הדברים ולרמוז שלאמיתו של דבר היתה לה זכות גדול להיפקד, שהרי מסרה את הסימנים לאחותה, אך אף על פי כן עדיין עיכב העדר ההבחנה בין טוב לרע שהיתה עדיין רק ללאה, כי דוקא בהבחנה זו היתה תלויה עתידה של האומה הישראלית.

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל (ל, כג)

ופירש"י: זכר לה שמסרה סימניה לאחותה, ושהיתה מצירה שלא תעלה בגורלו של עשוי שמא יגרשנה יעקב לפי שאין לה בנים, ואף עשוי הרשע כך עלה בלבו כששמע שאין לה בנים. הוא שייסד הפייט (קריאת ד"ה שחור) 'האדמון כבט שלא חלה, צבה לקחתה לו ונתבלה':

הנה לעיל (כט, לא) כשדיבר הכתוב על פקידתה של לאה הקדים הכתוב לבאר סיבת פקידותה באמרו 'וירא ה' כי שנואה לאה' ולכן 'ויפתח את רחמה', ובגמרא (בבא בתרא קכג.) ביארו את המכוון בתיבת 'שנואה' ח"ל: 'מאי שנואה? אילמא שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דיבר הכתוב, בגנות צדיקים דיבר הכתוב?! אלא ראה הקב"ה ששנואין מעשה עשוי בפניה - ויפתח את רחמה', עכ"ל הגמרא.

כעין זה רואים אנו בדברי רש"י אלו המדברים אודות פקידתה של רחל, שעל אף שהיתה לה זכות גדול להוליד בנים עוד בטרם זכתה להינשא בפועל ליעקב, לא נפקדה בבנים כל עוד שלא היתה מצטערת על כך שמא תיפול בחלקו של עשוי, כי בכך היתה גם היא מבטאת את סלידתה מרשתתו של עשוי.

היוצא לנו מהאמור שלא רצה הקב"ה לתת פקידה לאימותינו הצדקניות כל עוד שלא עמדו היטב על מהותו של עשוי ומאסו במעשיו, ודבר זה תורה הוא ולימוד הוא צריך, מה ענין שנואה זו לפקידה בבנים.

וכדי להבין את הדברים מוטל גם עלינו לעמוד על מהותו של עשוי, הנה רגילים אנו להכיר את עשוי כאחד שהיה 'תוכו כבדו', זאת אומרת שהיתה רשעותו ניכרת מבחוץ, אבל האמת הוא שרשעותו לא היתה ניכרת כלל מבחוץ, וכשהיו מתבוננים בהליכותיו החיצוניות היו יכולים לחשוב שמדובר בצדיק גמור, וכפי שאומרים בשם אחד הצדיקים ממאורי החסידות ז"ע, שבשבת קודש היה עשוי מתלבש בבגדי לבן כמנהג הצדיקים, והיה נוהג כדרכם לעורר לתשובה באמירת תורה בסעודה שלישית.

ועל אף ששנינו בגמרא (ב"ב קכג.) שעשוי עבר על עבירות חמורות צריכים אנו לומר שהתחכם וביאר לשומעי לקחו שמסיבה מסוימת נחשבים מעשיו למצוות... בכך הצליח ליישב את כל התמיהות עליו, עד שהחזיקוהו לצדיק.

ומה שמבואר בתורה (לעיל כה, כז) שכשנעשו יעקב ועשוי בני י"ג הוכר ההבדל ביניהם, אפשר שאין הכוונה שהוכר זה ברשעותו חוה בצדקותו, אלא שהוכר שדרכיהם שונים זה מזה, והיו אומרים שיש לכל 'צדיק' דרך משלו בעיני העבודה, אך עדיין לא הוכר בעין דרכו של עשוי שהיה רשעותו בדרך רמיה.

דברים אלו הם יסוד להבנת הגמרא (בבא בתרא שם, ומובא גם ברש"י לעיל כט, יז) 'שהיו הכל אומרים שני בנים לרבקה ושתי בנות ללבן, הגדולה לגדול והקטנה לקטן', דהנה זה המאמר תמוה מאוד, וכי חסרים היו בנים ובנות בעולם, ולמה היו כולם מבינים ששני בנות לבן ראויים להנשא לשני בני רבקה דוקא? ורואים שלא היו המה זיבורים בעלמא, שהרי לאה הצדקת היתה ממררת על כך בבכי שלא תיפול בחלקו של עשוי [כמובא שם בגמרא], עוד מן הראוי להבין הרי רחל ולאה שתיהן היו צדקניות, וניחא מה שהועידו כולם את רחל ליעקב, אך מה ראו להועיד את לאה לעשוי

טיב המערכת

וידא כי שנואה לאה

יושב לו יהודי ונפשו מרה עליו, לא הולך לו, לא טוב לו, החברים לא אוהבים אותו, אפילו משפחתו הקרובה אינה אוהבת אותו, גם בלימוד לא הולך לו, קשה לו להבין את הנלמד, ומה שהוא כבר כן לומד - אינו זוכר, בקיצור, רע לו, ופתאום מגיע חבר, טופח לו על השכם בידידות ואומר לו: מה לך כי תתעצב כן? תתעודד, תשמח, יהיה טוב! והוא מבטי בתמימה ושואל: על מה אתה מדבר? איך אתעודד? ממה אשמח? מתי ואיך יהיה טוב?

התורה הקדושה מספרת לנו שיעקב אבינו רצה בכלל להתחתן עם רחל, אבל הרמאי הידוע הצליח להערים עליו ולתת לו את לאה, 'ויאהב יעקב את רחל מלאה', טוב, הגיוני שיעקב אהב את רחל יותר, אבל הקב"ה ראה משהו אחר: 'וירא ד' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה', הש"י"ת ראה את צערה של לאה, ראה את כאבה, והחליט לתת לה פיצוי, היא קיבלה בן ועוד בן ועוד ועוד, עד שזכתה שמחצית משבטי י-ה נולדו ממנה, ובהם החשובים שבשבטים: ראובן - הבכור, לוי - שזכו להיות חלק ד', יהודה - מלכות, ובזכות מה זכתה לכל אלו? בזכות 'וירא ד' כי שנואה לאה', בזכות שהיתה אוהבה פחות מאחותה! ויתכן שכל זה סיבב הקב"ה בהשגחה פרטית, היות שלא רצתה להינשא ליעקב ולהוליד ממנו שבטי י-ה, סיבב הקב"ה שתהיה שנואה ועי"ז זכתה למה שזכתה.

יושב לו יהודי ונפשו מרה עליו, ופתאום מגיע חבר, ואומר לו: תתעודד, יהיה טוב, והוא שואל: מתי ואיך יהיה טוב? התשובה היא: תזכור שהקב"ה מסבב כל הסיבות, והוא יודע ורואה את הצער שלך, ויתכן שכל הצער וכל מה שעובר עליך כעת, הוא כדי להביא עליך אה"כ ברכות גדולות, כדי לתת לך שפע רוחני וגשמי, ובכל פעם שעולה השאלה על מה עשה ד' לי ככה - תתבונן בפסוק הג"ל, ותזכור כי 'וירא ד' כי שנואה', כשהקב"ה רואה את הקושי שלך, אזי 'ויפתח את רחמה', הוא פותח שפע גדול ברוחניות ובגשמיות.

(ע"פ ט"ב ודורות ויצא)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

המשך כוונת קריאת שמע

א. צריך לדקדק שלא ירפה את החזק ולא יחזק את הרפה, ולא יניח את הנד ולא יניד את הנח (סי' ס"א ס"ב), כדי שלא לשנות שום אות מתנועתם ומנקודתם הנתונה מסיני (לבש ס"ב).

ב. והביאור הוא, כי שו"א הנחטפת נקראת נח, כגון שו"א הנמצאת בסוף תיבה, או באמצע תיבה והיא באה אחר תנועה קטנה, ושו"א נד נקראת המתנועעת, כגון הנמצאת בראש התיבה או באמצע תיבה והיא באה אחר תנועה גדולה (מ"ב סק"ל).

ג. ותנועות גדולות הם, חיר"ק גדול, שור"ק, ציר"ה, חול"ם, וקמ"ץ גדול, ונתנו בהם חכמים סימן את המילים פתחו חותם, שמנוקדות בתנועות אלו, אמנם בחיר"ק יש בזה חילוק ולא כל חיר"ק תנועה גדולה, רק החיריק כשיש יו"ד אצלה נקראת תנועה גדולה, וכשאין יו"ד אצלה נקראת תנועה קטנה (מ"ב סק"ל).

ד. עיין קיצור שלי"ה בדיני קריאת שמע בהגהה מה שכתב בזה, וסיים דיש להזהיר המון העם על זה וללמדם, ובפרט על המלמדי תינוקות שלא ישבשו התינוקות בקריאתם, וכן צריך זה להודיע לחזנים שהיו יודעים לקרות בספר תורה בתנועה הישרה יעו"ש (כ"ה אות ס"א).

ה. עיין בהשגת הראב"ד פ"ב מהל' קר"ש הל"ט מ"ש שם, ושם בכ"מ ומגדל עוז, ועכ"פ למדנו מדברי הראב"ד האלו, וממה שכתב שם, וכן כל כיוצא באלה יניד הנחים ותבא עליו ברכה, שבכדי לבטא את המלה יותר טוב ובאופן יותר ברור מותר להניד הנחים, ולפי זה התיבות בקריאת שמע: ועבדתם ואבדתם ולמדתם שעל פי הדקדוק צריך לאמרם בשוא נח תחת הדלתים, אבל זה דבר קשה, כי עפ"י רוב אם ידקדקו בזה תישתמע התיבה כמו שתי תיבות ועבד-תם ותתקלקל התיבה לגמרי, לכן אפילו המדקדקים בקיש בשו"אים לאמרם שם, מ"מ בזה אפשר שפיר לסמוך על דעת הראב"ד ולאמרם בשוא נע, כי על ידי זה תיתבטא המילה הטיב, והיו גם בכלל המתברכים בברכת הראב"ד שכתב שתבא עליהם ברכת טוב, וכ"ה מנהג רוב ישראל לאמרם בשוא נע (זה השולחן הגנוז בדלפקי סי' ס"א).

ו. צריך לקרות קריאת שמע בטעמים כמו שהם בתורה (ס"ד), כי גם פיסוקי טעמים הם מסיני, אלא שאין כל אדם יכול ליהרר ולהתרגל בכך (לבש ס"ב).

ז. מ"מ כללא דמילתא יזהר כל אדם לקרות קריאת שמע באופן שיובן כל מלה ומלה יפה בפירושו וטעמו, ושלא ישתנה משמעות שום תיבה ע"י שיבוש קריאתו (לבש ס"ב).

ח. אבל לא נהגו כן במדינות אלו, ומכל מקום צריך ליהרר להפסיק במקום הראוי להפסיק לפי הענין, כדי שיהיה טעם והבנה לדבריו, ועל כן יראה לקרותה בנחת, דאל"ה ישתנה לפעמים הבנת דבריו ע"י (ס"ד ומ"ב סק"ל).

ט. ומ"מ המדקדקים מחמירים בכך לקרותה בטעמים, ובלבד שיכוין, כי הנגינה למי שלא הורגל בה מפסידי הכונה (ס"ד ומ"ב סק"ל), למי שלא הורגל בה מעודו לכווין בנגינה ובפירוש המילות כראוי, אבל הרוצה להחמיר על עצמו וידע שיוכל לכוין בשתיקה יחמיר ותבא עליו ברכה (שריע הרב ס"ב).

י. כשיאמר וקשרתם לאות על ירך, ימשמש בתפילין של יד, [להראות שיש לו אותו האות (לבש ס"ב)], וכשיאמר והיו לטוטפות בין עיניך, ימשמש בתפילין של ראש, וכן בפרשה שניה כשמזכיר ענין התפילין צריך למשמש בהם (ס"ב ומ"ב סק"ל).

יא. כשאומר וקשרתם לאות על ירך, ממשמש בשל יד ונושק, וכשאומר והיו לטוטפות בין עיניך ממשמש בשל ראש ונושק (קצושריע סי' ט"ז), משום חיוב מצוה (תי אדם כלל יד סי' ט).

יב. אך לא ימשמש כאשר ימשמש העיוור בלי שום לב מצות אנשים מלומדה, אלא אחר כונת הלב הן הדברים, שיזכור התפילין ומה שכתוב בהם, וישעבד מוחו וליבו להקב"ה, וישמח ישראל בעושי אשר קדשנו במצותיו ועיטרנו בהם (מ"ד אות ס"ו בשם חסד לאליפים).

יג. וכן כשיאמר וראיתם אותו, ימשמש בבי' ציציות שלפניו, [וכשמסתכל בציצית, מסתכל בשני ציציות שלפניו שיש בהם עשרה קשרים רחן להיות, פי' לספירות שהם קשורים ואחודים זה בזה, וגם יש בהם ט"ז חוטים ועשרה קשרים, שעולה כ"ו כשם הו"ה (סי' כ"ד ס"ה ובמ"ב סק"ל) (ס"ב)].

יד. טעה והוסיף בקריאת שמע מלים אחרות, יצא ידי חובתו בדיעבד, וגם אינו צריך לחזור ולומר מן המקום שבו קלקל הקריאה, אולם אם היה הדבר באמצע פסוק, יחזור לראשו, משום דכל פסוקא דלא פסקיה משה לא פסקין (ה"ש פ"א ס"ט).

אתקינו סעודתא דמלכא

הנה סעודת מלוה מלכה כבר מבואר בספרים הקדושים גדול מעלתה, וכמו שאנו אומרים 'אתקינו סעודתא דמלכא', הכינו את סעודת המלך, מלך מלכי המלכים, שבסעודה זו אנו יושבים כביכול עם המלך.

ומתאמרא דזה מרומז בפסוק בפרשתנו 'סלם מוצב ארצה וראש מגיע השמימה', סל"ם ר"ת: סעודת ליווי מלכה, והסעודה מלוה מלכה אע"פ שמוצב ארצה, מ"מ ראשו מגיע השמימה, וכבר האריך רבינו שליט"א בספרו הנפלא, 'טיב הזמירות', וכאן נביא בקוצר גדול.

סעודה זו כבוד השבת היא

איתא בגמרא (שבת קי"ט): 'לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית'. וכן פסק המחבר להלכה בשולחן ערוך (אורח חיים ט"א): 'לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית, עכ"ל'.

וכתב הט"ז (סק"א), שכונת דברי המחבר היא, שהאדם צריך לפרוס מפה על שולחנו דרך כבוד לכבוד סעודת מלוה מלכה, וכן יעשה שאר עניינים הנהוגים אצלו בעריכת השולחן, ואף שאינו אוכל יותר מזכית, אם מחמת שהוא שבע מאכילתו בשבת, או שהוא עני ואין ידו משגת יותר מאכילת זכית, מכל מקום, בסעודה זו יסדר את שולחנו דרך כבוד כדרך שרגיל לעשות בשבת, וזהו מכבוד השבת.

מהותה של סעודה זו היא, פרידה מהשבת, וכמו שכתב במשנה ברורה (סק"א) בביאור דברי המחבר, כשם שאנו מכבדים את השבת בכניסתה ויוצאים לקראתה, כן ביציאתה יש לנו ללוותה ולכבדה בסעודה, כדרך המלווים את המלך בשעה שיוצא מן העיר. ויש לומר, כי בקיום סעודה זו, הנו מראים בעצמנו את גודל השתוקקותנו לשבת קודש, על כן אנו מלווים את השבת ונפרדים ממנה, ולא יהיה הפרידה מן השבת יותר גרוע מפרידת האדם מחברו או מאשתו ובני ביתו, וכמו שבכל אלו נהוג לערוך מסיבה מיוחדת לכבוד הפרידה, על אחת כמה וכמה שיש לנו להיפרד מהשבת, ולערוך סעודת מלוה מלכה כדת וכדין, וכשהאדם אינו מקיים סעודה זו, הוא מוכיח בעצמו שאינו מקושר בנפשו לשבת קודש.

בכף החיים (טו, טז) הביא בשם ה"ה"ק, שכל מי שאינו מקיים סעודה רביעית, נחשב לו הדבר כאילו לא אכל סעודה שלישית, כך גם כתב בנן איש חי (שנה שניה פרשת ויצא), שכל מי שנמנע מאכילת מלוה מלכה בטענה שהוא עדיין שבע מסעודה שלישית, אזי אפילו הסעודה השלישית שכבר אכל בשבת קודש מאבדת את קדושתה ונחשבת לו כסעודת חולין שאכל לכבוד הלילה.

מסופר על הרה"ק בעל החידושי הרי"ם מגור זי"ע, שנשאל מדוע ישנם שני סימנים בשולחן ערוך אורח חיים שבכל אחד מהם ישנו הלכה אחת בלבד, הסימן הראשון הוא בהלכות שבת סימן ש' בו נאמר 'לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת'. והסימן השני הוא בהלכות ראש חודש סימן תי"ט, שכל מה שכתוב באותו סימן הוא: 'מצוה הרבות בסעודת ראש חודש'. מדוע לא היה יכול המחבר לשלב את ההלכות הבודדות האלו בתוך סימנים אחרים. והשיב בחריפות, כי מאחר ולא כולם נוהגים כל צרכם בקיום הסעודות הללו, לפיכך הקדיש להם המחבר סימן שלם, בכדי להביע את חשיבות העניין ולזרז את הבריות לאכול סעודת מלוה מלכה וראש חודש (מוצאי שבת פרקי סי' ק"ד).

מעלת אכילת סעודת מלוה מלכה

בדבר מעלת אכילת סעודה זו, הביא המשנה ברורה (טו, טז) בשם הקדמונים וז"ל: 'ואמרו הקדמונים, דאבר אחד יש באדם ונסכי שמו, וזה האבר נשאר קיים בקבר עד עת התחיה, ואפילו אחר שנוקבו בו כל העצמות, וזה האבר אינו נהנה משום אכילה כי אם מסעודת מלוה מלכה, עכ"ל'.

ובמטה משה (סימן תקי"ג) כתב, שעצם זה נקרא גם בשם 'לח', ואף אם יכניסו אותו באש אינו נשרף, או, אם יטחנו אותו בריחיים אינו נטחן, וגם בפטיש אינו מתפוצץ, וממנו תהיה תחית האדם לעתיד לבוא, ולכן אנו אוכלים סעודה זו, כדי להורות, כדרך שעצם זה אין לו הנאה אלא לאחר שבעת ימי השבוע, כמו כן עצם זה יקבל תענוג לאחר פטירת האדם מהעולם, על כן, כל הזהיר להשיב עצם זה בסעודת מלוה מלכה, יזכה להשיב את נפשו בתענוגי עולם הבא.

באליהו רבא הוסיף לבאר (סק"א), היות ועצם זה נהנה רק מאכילת מוצאי שבת, נמצא, שגם בבריאת העולם עצם זה לא נהנה בחטא עץ הדעת, לכן אינו נפסד לעולם, כמו שאר גוף האדם. ובכתבי האר"ז (ל הובא (פ"ר ע"ז חיים - שער השבת פרק יז), שאכילה זו מצילה את האדם מצער חיבת הקבר.

מאכל מיוחד למלוה מלכה

ענין חשוב בפני עצמו להביא אל השולחן מאכל חדש לכבוד מלוה מלכה, לא רק משיירי השבת, כי בזה הוא מראה את החביבות שיש לו לסעודה זו, וכפי המסופר בגמרא (שבת קי"ט) על מנהגו של רבי אבהו לשחוט בכל מוצאי שבת עגל שלם בכדי לאכול את כלייתה בסעודת מלוה מלכה, אך כשגדל רבי אבמי בננו, תמה לפני אביו, האם לא חבל לשחוט עגל עבור כליה אחת, מוטב היה לשייר בערב שבת כליה אחת מן הבהמה שנשחטה לכבוד שבת, וכך הוי, שבשבו הבא בערב שבת הניחו בצד כליה אחת עבור סעודת מלוה מלכה, אולם בסוף הגיע אריה ואכל את הכליה הזאת עוד לפני מוצאי שבת, והיה בזה רמז מן השמים עבור רבי אבהו שלא ישנה ממנהגו הטוב לשחוט עגל שלם עבור מלוה מלכה.

והמהרש"א ביאר את טעם הדבר, היות שאינו דומה כבודה של סעודה הנערכת משיירי כמו סעודה שנערכת מחדש ובמיוחד לצורך מלוה מלכה, וזהו מה שכתב השל"ה הק' (מסכת שבת פרק נו מצוה - נו): 'ומאד צריך אדם ליהרר בסעודה זו של לוית המלכה ולהוציא הוצאה על זה'. והדברים אינם פשוטים כלל ועיקר, כמו שכתב הכף החיים (טו, טז) בשם ה"ה"ק, שבכל מוצאי שבת מבררים במתיבתא דקיעא אצל הנשמה יתירה איזה מין מאכל אכלה בסעודת מלוה מלכה, וזה לשונו: 'במוצאי שבת עולה הנשמה יתירה למעלה, ושואל אותה הקב"ה, מה מאכל שמו לפניך, ומה חידוש תורה שמעת, ומוקים לה במתיבתא דקיעא, עכ"ל'.

לכן נהגו כל יראי ה' להדר ביותר אחר סעודת מלוה מלכה, לערכה בטוב טעם ודעת וביותרת הכבוד, כנאה וכיאות לכבודה של שבת מלכתא, במיוחד כבר נודעו בשערים סעודות המלוה מלכה של הרה"ק המופלא רבי ישעיה מקרעסטיר זי"ע שהיה עורכם בריבוי עם וברוב פאר והדר, מכל הסביבה נהרו לשם בכדי להשתתף בסעודות הללו, לא פעם ולא פעמיים הגיע מספר האנשים עד לאלף, ופעמים רבות אירע שמפאת ריבוי האורחים שחטו כבש או עגל מיוחד לסעודה זו, סיפורי מופת רבים נקשרו בסעודות מלוה מלכה הללו, בהם היה רבי ישעיהו זי"ע מגלה את כוחו הגדול בשמים ופועל ישועות בקרב הארץ.

ברכת מזל טוב להרה"ח רבי יהושע שפירא שליט"א עורך מדור טיב התחזקות לרגל הולדת הבת בשעט"מ ויזכה לרווחת נחת ממנה ומכל יוצ"ח

תפילה על הילדים!

ובתרגום אונקלוס: "קְבִיל ה' צְלוֹתָהּ בְּלָאָה, וְעֲדִיאת וְיָלִידת לְעַקְב בְּרַחֲמֵי־שָׁאֵל".

למדנו מדברי התרגום הללו, כמה תפילות התפללה לאה אימנו על הבנים, שלא רק על בנים הראשונים ביקשה מאת ה', שתזכה לפרי בטן. אלא גם על הבן החמישי, היתה שופכת צוקן ליבה בצלולתא לפני ה', עד ששמע אליה אלקים וקיבל תפילתה. וכל כל פרשתנו מלאה מתפילות נוראות של האימהות הקדושות, לאה אימנו ורחל אימנו ע"ה, דוק וטשכח בכל השמות שנתנו לבניהם, שכולם על שם התפילות וההפצרות וההזדהה להשם יתברך על מתנת הבנים.

הלא תורתנו הקדושה היא תורת חיים! ואף כאן יש לימוד גדול עבורנו, לפעמים נוטים לחשוב אחר שכבר נולדו כמה ילדים ב"ה, שאין צורך עוד לבקש ולהתפלל בדבר. וכן בכל היוצא בזה, כשנראה לפעמים שכבר נכנס הדבר במהלך טבעי, ונדמה כמי שכבר מסודר הכל מעצמו, ושוב אין צורך בתפילות בענין זה. - אך בכאן ראינו שלעולם אין להפסיק מן התפילה! וגם בדבר שכבר נראה כמסודר, יש להמשיך כל העת לבקש ולהתפלל, ובפרט בתפילות על הילדים שצריך תמיד להיות התפילה עליהם שגורה בפיו.

וכמוכן גם לאחר שכבר נולדו הילדים, יש להמשיך ולהרבות בתפילות בעד הצלחתם, שיגדלו כראוי ברוחניות ובגשמיות. ורק בכוח תפילות ובקשות ניתן להצליח בגידול הילדים, ולזכות מהם לרוב נחת דקדושה.

-> <-

כענין טיב המעשה המסופר על רבינו הבעש"ט הקדוש ז"ע, ששלח פעם את אחד מתלמידיו לייצר עבורו יין מיוחד לראבע כוסות של פסח. היה זה כמובן יין המשומר מכל משמר, שנעשה בכל החומרות וכל ההיזורים, כראוי וכיאות לרבן של ישראל.

התלמיד נזרר כל העת בכל מיני זהירות, והספיק שמירה על שמירה, הן בכל מהלך ייצור היין, והן בכל הדרך העולה מעזיב"ח.

אך לדאבון ליבו לאחר שכבר כמעט השלים את כל המשימה, בהיותו בסוף הדרך, ממש בפתח העיר מעזב"ח, עצרו נכרי אחד משומרי העיר כדי לבדוק את תכולת סחורתו, ונגע בידי הטמאות אל תוך היין שבחבית, ובכך נפסל כל היין ונעשה יין נסך רח"ל.

התלמיד הצטער עד מאוד על המאורע הקשה, לאחר שכבר יגע כמה יגיעות קשות וטרח בשמירה מעליא ביצירת היין, והנה ברגע אחרון נפסד הכל.

כששאל התלמיד את שאלתו המציקה את רבו הבעש"ט, מפני מה הגיעו ה' ככה? שתרד כל עבודתו לטמיון? - נענה הבעש"ט, ופתח את עיניו להבין: הנה את הדבר העיקרי הנצרך בשמירת היין שכחת! והוא התפילה והבקשה מלפני שוכן מרומים, השומר והמשגיח הגדול, שתהיה לך סייעתא דשמיא בשליחותך. ותלית הכל בעצמך ובהשתדלותך, בשמירתך ובהשגחתך העצמית. ואז ממילא טרה ממך ההשגחה העליונה. וככל שהדבר תלוי בהשגחה אנושית בלא סיוע עליון, הרי לא ימלט שתימצא איזו טעות, או רגע של רפיון, כאשר קרה עמך ברגע כניסתך העירה, בשעה שכבר חשבת שהצלחת במשימתך, וכבר עלתה בידך, ומתוך יוהרה לא נתת אל ליבך להיזהר מנגיעת אותו נכרי שבפתח העיר!

למדך, שאין שום דבר בעולם שאינו נצרך לסייעתא דשמיא, ותמיד יש להקדים תפילה לפני כל עשייה שהיא, וגם להמשיך כל העת בתפילות, כדי שתמשיך ההצלחה ללוחתנו בסייעתא דשמיא, אמן.

[על פי "טיב התורה" פרשת דין]

-> <-

באחת הערים שבמדינת הים גדלו להם יחידו שני בעלי בתים חשובים, מסולתה ומשמנה של הקהילה היהודית המקומית. שניהם מוותיקי הקהילה שעוד נולדו באותה עיר, ואף למדו יחידו באותם מוסדות התורה, עד שהגיעו לפרקם ונשארו להתגורר בעירם האהובה, שם הקימו את משפחותיהם ואת עסקיהם, גדלו והצליחו וגם עשו פרי. לימים כשגדלו ילדיהם של השניים, היו בניו של האחד מן העילויים המצוינים שבהיכלי ישיבות הקודש, ואף לאחר נישואיהם תפסו כל

אחד מהם במשרה תורנית חשובה, האחד נעשה רב והשני ראש ישיבה והשלישי דיין, כולם תופסי התורה יושבי על מדין. - ואילו בניו של השני לעומתו, לא זרחה להם כל כך הצלחתם בתורה, בישיבה הם היו מן הבחורים הרגילים... ולאחר הנישואין נעשו 'בעלי בתים' כאביהם, ונכנסו לעולם ה'ביזנס' כל אחד בעסקיו.

"וַיִּשְׁמַע אֱלֹקִים אֶל לָאָה, וַתַּהַר וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֶּן הַמִּיֶּשֶׁה"

ההבדל בין התפתחות שתי המשפחות של שני החברים הללו היה ניכר ובולט מאוד, ובהזדמנות אחת כשנפתחה שיחה נעימה ולבבית בין השניים, שאל האיש שבניו יצאו לעסקים את חבירו: אמור נא לי, שמא יש ביך תשובה לחידה המנקרת בי מזה עידן, הלא שנינו גדלנו יחד באותו מקום ובאותם מוסדות, שנינו באנו מבתים רגילים, וכמעט בכל דבר צעדנו באותם שבילים זה לצד זה! כיצד אם כן נוצר ההבדל הגדול אצל ילדינו, שבה בעת שכל הבנים שלי כולם יצאו לביזנס, הרי 'כל' הבנים שלך כולם מפארים בהצלחה את עולם התורה?

חשב האיש מעט, ולאחר פתח את פיו בחכמה, ואמר: אגלה לך מעט מסגור לבבי, בהיות שאהיה חברי הנאמן. הרי ידוע לך שמדי שנה בשנה בעת מכירת המקומות שבבית המדרש הגדול, רוכש אני את מקומי זווקא בפנית כותל המזרח, עתה אגלה לפניך את סיבת הדבר. - הנה מיום שנישאתי והקמתי בית נאמן בישראל, חש אני אחריות גדולה וכבדה רובצת על כתפיי. כאשר ניגשים אנו להעמיד דורות ישרים, נטע נאמנים, כי מי ערב לנו שיתגדלו אלו הבנים בדרכי טובים, ולא יפלו ח"ו אל כל מיני צדדים וצדי צדדים, בדור קשה ומזוהם כדורנו שה'נושרים' מתרבים בו לרבות ולאלפים, ה' ישמרנו. - לפיכך לא מצאתי שום פתרון בדבר, כי אם בתפילה חזקה לפני הקב"ה, השותף הנאמן בילדים הללו, שישמרו וישגיח עליהם בשמירה מעליא. ובכן שופך אני את לבי בכל יום בתפילת שמונה עשרה, על הצלחת האצאצאים. ולכן קניתי את המקום בפנית המזרח, שם יכול אני להתפלל שמונה עשרה באריכות ובמנוחת הדעת, בלא שום הפרעות, ובלא שאעכב את העומדים לפני שלא יוכלו לפסוע. וכך הנני מאריך תמיד בתחינות ובקשות על כל אחד ואחד מן הילדים בפרטיות שייפתח ליבם ומוחם בתורה, ויצמחו לתלמידי חכמים מופלגים, המתנהגים במידות טובות וישרות.

זוגתי שתחי', כמוני כמוה, אף היא נוגע הדבר מאוד לליבה, וגם היא קונה מדי שנה את מקומה בפנית כותל המזרח של עזרת נשים, ושופכת תחינות כמים על הילדים. בערב שבת בעת הדלקת הנרות עומדת היא שעה ארוכה ובדמעות רבות בוכה תמיד על הצלחת הילדים בתורה ועבודת השם!

והרי השי"ת שומע ומאזין תפילת כל פה, וכנראה מתוך כל אותן התפילות זכו הילדים הללו לכל הצלחתם, להגדיל תורה ולהאדירה!

[מתוך שיחה (בסידור) לתורים צעירים, על תוך הבנים]

-> <-

סיפר לי איש נאמן מתושבי אחת השכונות הוותיקות שבירושלים עיר הקודש, טיב מעשה אחד שיש בו מוסר השכל עצום בגודל כוחה של תפילת אבות על בנים!

במשפחה זו ישנם שנים עשר ילדים כ"י, כמנין שבטי ישראל, והנה אחד הבנים הצעירים החל להתדרדר מדיוטא תחתונה אל דיוטא יותר תחתונה, עד שלמורת רוח ההורים וכל המשפחה יצא לתרבות רעה רח"ל.

הוא עזב את הבית ואת הישיבה הקדושה, גזז את פיאותיו הקדושות, זרק את לבושו החרדי, והתחבר אל כל מיני 'ארוחי פרחי', זרע מרעים בנים משחיתים, ותרב בביתם תאניה ואניה, ה' ירחם.

ההורים השבורים והרצוצים הפכו את העולם בניסוח החזיר את בנם האהוב אל צור מחצבתו, הם פנו אל כל העסקנים והמחנכים המומחים בתחום זה של מציאת מסילות אל ליבותיהם הנשברים של הנערים הנושרים. ואף פיזרו כספים רבים על כך. אך למרבה האכזבה כל הניסיונות עלו בתוהו, ללא הצלחה כלל. - נראה היה שמחיצה של ברזל מקפת בעוז את לבבו האטום של הנער, ולא ניתן להזיזו משובבותו כלום!

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

'ותגמלינו חסדים טובים'

ביום חמישי בשעות הצהריים המאוחרות קבלתי הזמנה של 65 מגשים של פיצה למוצאי שבת כולל פיזור למוקדים שונים ברחבי העיר והכל צריך להגיע ליעד כשעתיים וחצי אחרי צאת השבת. אני אמנם הייתי רק קצה הקרחון של ההזמנה. חנות אחרת שלא יכל לעמוד בכמות ההזמנה של מעל 200 מגש ביקש מהם להעביר חלק לחנות אחרת ואני ב"ה נבחרתי.

התארגנתי עם צוות מתוגבר ויעיל כדי לעמוד במשימה על הצד הטוב ביותר בפרט שההזמנות היו עבור חבורות של בני תורה העמלים בתורה כפרס עידוד.

היה עלי רק לבוא בזמן כדי לפזר את המגשים בין בתי המדרשות.

הקדמתי מעט את בואי לחנות בעודי בבגדי שבת ולהפתעתי מה שהפך לחרדתי 2 תנורים לא עבדו והתנור האחר חומו היה נמוך ובקושי הספיק לאפות מגשים. עשיתי חשבון מהיר שבדרך הטבע אין דרך לאפות ולהספיק לספק את הסחורה בזמן. השתדלתי לשמור על קור רוח ולקבל את הכל באמונה שהכל לטובה אבל המחשבה שבני הישיבות לא יקבלו את מבוקשם הטרידה אותי מאוד.

אמרנו בחנות שהכל לטובה ורק נס גלוי יכול להשיע אותנו.

עובד אחד פצח באמירת שיר למעלות בקול רם כאשר אחרים הצטרפו למזמורים שלו.

המעט מגשים שהצלחנו לאפות שלחתי עם נהג אחד שיפזר אותם ובינתיים אפינו ככל שביכולתינו. לפתע אחרי התהלים נזכרתי בשיחת טלפון שקבלתי במוצ"ש מהחנות השניה, הייתה זו שיחה חביבה מאוד בה הציע לי עזרה במידה ולא אסתדר הוא יכין עבורי מגשים, הודיתי לו בחום על הנדיבות שלו ואיחלנו הצלחה זה לזה. (אנחנו מכירים כיוון שבכל פעם שהוא או אני נתקעים בלי סחורה כזו או אחרת אנחנו נעזרים אחד בשני) תיכף התקשרתי אליו וסיפרתי לו על התקלה בתנורים ובקשתי אם יש מצב לבוא לאפות אצלו את המגשים המוכנים? הוא הפתיע בתגובתו שאין לו אפשרות כזו אבל אם אני רוצה הוא מוכן למכור לי מגשים...

הבנתי את הרעיון והתקשרתי לחבר טוב אחר שיש לו פיצה בשכונה אחרת הוא מיד אמר לי להגיע אליו ולאפות אצלו מכל הלב ואף ציין שהתנורים כולם כבר חמים וממתנים רק עבורי, הגעתי לחנות שלו מצוייד במגשים שלי, תוך זמן קצר מאוד אפינו את המגשים ופיזרתי אותם כמעט בזמן את כולם...

התברר כי לגודל ההשגחה היה לו הזמנה של שלושים מגש ובדיוק כשהתקשרתי הם סיימו לאפות ולשלוח את ההזמנה שלהם וכך היה להם תנורים נוספים ליהטים במיוחד עבורי ובנוסף בזמן שהייתי אצלו לא היה לו שום הזמנה וברגע שסיימנו לאפות נכנסו לו גל של הזמנות...

כך שאפילו לא הפרעתי לעבודתו הסדירה...

בתודה לה'

בעל המעשה: ש.י.

המעוניין לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סבואל בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

בעודו מתקרב אל עבר המתפללים, התפזרו להם מיידית כל היהודים, ובבת אחת החלו לרוץ מהרה כשהם בורחים מהרה על נפשם, ונסים לכל עבר... ועד שהגיע מפקד הגסטאפו עם חייליו אל המקום, כבר לא היה שם איש...

אולם, אם 'איש' אכן לא נראה בכל המרחב, הרי 'אישה' אחת כן היתה... שבהיותה מרוכזת כל כולה בתפילה עמוקה לפני קונה, לא שמה לב לכל ההמולה הגדולה שהתרחשה תוך שניות... את שאגת הנאצי היא לא שמעה, ואת הבריחה הנחפזת של המתפללים לא ראתה, בהיותה כל כולה ליבה ונפשה בהתייחדות עם קונה.

המפקד הקשוח, כראותו את אותה צדקנית מתנועת חזק בתפילה, כשעיניה עצומות ושפתיה רוחשות תפילות ובקשות. החליט לעמוד מן הצד ולהמתין עד שתסיים את תפילתה, ולחיילים הנאמנים לפקודתו שהקיפוהו מכל צד נתן פקודה, לא לעשות כלום עד שתבוא הוראה מפורשת ממנו!

החיילים הנאציים שלא הורגלו כך לראות את מפקדם ממתין ומחכה ליהודייה פשוטה... התפלאו מאוד, בטוחים היו שתוך רגעים ספורים יוציא את אקדחו הנוצץ... אך הם נאלצו לשמור את פקודתו של המפקד רם המעלה!

והנה להפתעתם נישש המפקד אל האישה המתפללת, ולחש אל תוך אוזניה: תתפללי חזק! והתפללי נא גם עלי! הפלוגה כולה עם מפקדם, עמדו עוד שעה ארוכה מן הצד, והמתונו בקוצר רוח שתיסיים האישה את תפילתה.

כשסיימה את תפילתה, נראתה הצעירה פוסעת שלוש פסיעות לאחור, וכשפתחה את עיניה וחיפשה את ה'מנין' שלה, נבהלה מאוד לראות סביבה פלוגה שלמה של ז'נדרמים חמויי סבר, העומדים מולה עם רובים שלופים!

היא התעלפה במקום מרוב פחד ובהלה, ולקח זמן רב לעוררה. כשחזרה זמן רב אחר כך להכרתה, מצאה את עצמה על הדרגש שבתוככי הצריף, מוקפת בחברותיה שדאגו מאוד לשלומה, והשקו אותה מעט מים צוננים להשיב את נפשה!

כיצד העזת להמשיך בתפילה? שאלו אותה החברות, הרי ראית שכולם בורחים, ויש כאן סכנת נפשות מוחשית! ענתה להם אותה צדקנית בתום לב, האמינו לי שלא ראיתי ולא שמעתי כלום! כי זאת למדתי בבית אימי, שכשנעמדים לתפילה מתנתקים מכל הסביבה, ושוכחים לגמרי מכל העולם! כך היתה אימי מתפללת תמיד, וכך נהגתה גם אני כל ימי חי, 'ווען מ'דאוונט דאוונטעמען!' [כשמתפללים צריך להתפלל!]

ואכן זכתה אותה צדקנית לעבור את כל מאורעות השואה בשלום, ולהינצל ממוות לחיים, ולאחר המלחמה זכתה להינשא להגאון הצדיק רבי מיכאל זוב וייסמענדאל זצ"ל, בעל מחבר הספר הנודע 'מן המיצר'.

תדיר היה רבי מעשה מופלא זה שגור על לשונו של הגאון ר' מיכאל בער, והיה מספר זאת לתלמידיו בישיבתו הקדושה, כדי שילמדו להבין מה זאת תפילה! וכיצד צריך להתפלל! - שאפילו בתוככי התופת הנוראה, כשהפחד והבהלה והבלגן הגדול מקיף את הכל, והנך עומד מול סכנת חיים איזמה, המרחפת על ראשך... גם כן יכולה התפילה לתפוס את כל היהודי, ולהכניסו תחת כנפיה, כשכל כולו תפילה חיה ובערת, כד"א (תהלים קט, ז) 'ואני תפילה'!

בעוז מדינה אחר מדינה, והטילו את חיתתם על כל העולם כולו, הרי שבשנת תש"ד כבר ראו הכל את הסוף המתקרב. - חששה הגדול של גרמניה שהונגריה שהיתה בת בריתה בשנים הראשונות למלחמה תפרוש בתאומיות ותבגוד בה, גרמה לה להסתער בפתאומיות בשלהי החורף של אותה שנה, ולכבוש בבת אחת את כל הונגריה ולספחה אל הרייך. וכדרכם בכל מקום שכבשו, תוך מספר שבועות החלו ה'משלוחים' הרצחניים אל הכבשנים. הנאצים האכזריים שפחדו כל יום מן הכישלון הקרב זירזו את מלאכתם המרושעת, מלאכת 'יודען רייך', במרץ רב, בצורה מסודרת ובקפידה יקית. הכרבות שעטו כל העת הלך ושוב, תאי הגזים פעלו בתפוסה מלאה עשרים וארבע שעות, והכבשנים גם הם הופעלו במלוא הקיטור.

במתנה המעבר שבו נוסק סיפורנו, עדיין לא הורגלו לחוקי מסדר נוקשים כבשאר מחנות הריכוז, מחמת היותו משמש למעבר בלבד, וכולם היו שם כשהיום זמניים בלבד, כעין 'מחנה מיון' גדול, שממנו יצאו פלוגות פלוגות אל כל רחבי פולין וגרמניה, כשפני רובם ככולם אל היעד הסופי... - לפיכך ניתן היה באותו מחנה 'לחמוק' לפעמים מעיניהם של הקאפו והחיילים חמויי הסבר, ולערוך תפילות נחפזות בלאט...

וכך נמצאה לה בתוככי גיהנום של מטה איזו פינה שקטה, שבאין רואים התארגנה חיש קבוצת יהודים לתפילת מנחה! היהודים הנרגשים אצו חרש בפחד גדול אל מקום התפילה, ובלב הומה וסוער נעמדו לתפילה, מן הצד מרחוק התכנסו עמהם גם כמה נשים צדקניות, שהובאו אף הן אל מחנה המעבר, וניצלו את הדקות הספורות שלפני רדת הערב וסגירתן בצריף הנשים, לתפילת מנחה חטופה!

לפתע, באמצע תפילת שמונה עשרה שבלחש, נשמעה שאגה אדירה, אחד הז'נדרמים שעבר מרחוק הבחין בזווית עינו בהתכנסות הבלתי חוקית של היהודים לתפילה! ונאס איז זאטס! - צעק בקול ניחר מלא כעס וחרון, הלא זהו מרד! מי התיי לכם להתפלל כאן?!

והנה לא חלף שבוע אחד, והמהפך הבלתי ייאמן התחולל במהרה, הבן החליט 'פתאום' לשוב הביתה, וסיפר להוריו שבחלה נפשו בדרך הקולקלת, ומקווה מאוד שלא סגרו לו את הדלת, ויקבלוהו חזרה לביתה.

ברם, האב והאם לא אמרו נואש, ולא הסכימו בשום אופן להשלים עם המצב. וכראותם שאין בידם שום דרך להשיב לב בנים על אבות. החליטו לארגן 'יום תפילה' במירון יצ"ו, להשתטח על ציון קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע.

עד מהרה גייסו כל האחים והגיסים מקרוב ומרחוק, וכמובן האב והאם עם כל בני המשפחה אנשים נשים וטף, שכרו 'טנדר' גדול ויצאו לדרכם בעלייה לאתרא קדישא אל המקום שלב כל איש ישראל הומה בכיסופין.

בהגיעם אל הציון הקדוש, נעמדו תיכף לאמירת כל ספר התהלים מרישא ועד גמירא ללא שום הפסק, היו שם צעקות ובכיות לרוב. עם סיום אמירת התהלים יצאו להפסקה קצרה, ולאחריה שוב חזרו לערוך תפילה נוספת, בזעקות שוברות לב, ובדמעות רבות שנשפכו כמים לפני אבינו שבשמים, להחזיר את הבן האובד אל חיק המשפחה הרוממה.

והנה לא חלף שבוע אחד, והמהפך הבלתי ייאמן התחולל במהרה, הבן החליט 'פתאום' לשוב הביתה, וסיפר להוריו שבחלה נפשו בדרך הקולקלת, ומקווה מאוד שלא סגרו לו את הדלת, ויקבלוהו חזרה לביתה.

בוודאי ובוודאי! צהלו ההורים, הרי ליבנו ונפשנו תמיד אלך ולטובתך! ואכן עד מהרה חזר הבחור בתשובה שלמה, עזב את כל הבליו, והכניס עצמו כל כולו בעסק התורה הקדושה, וברבות הימים התגדל לתלמיד חכם מופלג, והקים משפחה לתפארת בית ישראל!

לפעמים במקרים כיוצא באלו, מנסים ההורים המודאגים את כל ההשתדלויות שבעולם, ואף מרחיקים לכת בבקשת 'סגולות' שונות להשיב לב בנים. אך שוכחים ואין נותנים אל לב, שצריך כאן פשוט תפילות! לא רק בתפילה הפשוטה בלבד, כי אם לקרוע שערי שמים, בזעקות בוקעות וקיעים מקרב לב ונפש. - והלא כשיש ל"ע חולה במשפחה, שחלה במחלה קשה רח"ל, מבינים היטב שתולעת יעקב אין כוחה אלא בפיה, ועורכים מעמדי תפילות ובקשות לרפואתו. כל שכן וקל וחומר בחולי הנפש והנשמה, כאשר יש 'חולה מסוכן' ברוחניות רח"ל, שצריכים להרבות תפילה ותחנונים לקל חי, עד שיחוס וירחם על נפש עמו ישראל ברחמים גדולים, אמן.

[ספ] -> <-

מנחה! מנחה! - עברה הקריאה המרגשת בלחש בין תושבי הצריף שבלאגרא.

היה זה מחנה ריכוז ענק שהקימו הנאצים ימ"ש בימי השואה האיזמה על אדמת הונגריה, שאליה התרכזו רבבות יהודים מעמך בית ישראל, שנאספו מן הגיטאות שבכל רחבי הונגריה. 'מחנה מעבר' שבו עבדו השבויים בתקופה קצרה בכל מיני עבודות הנצרכות להצלחת הגרמנים במלחמה. כשמדי יום הובאו לשם יהודים נוספים מן הגיטאות המחוסלים, ומאידיך נערכו בו כל העת 'אקציות' ענק, כשמשם נשלחו האסירים ברכבות דחוסות איש איש למקומו, רובם המכריע עלו על המוקד באושוויץ, ומיעוטם שנראו צעירים וחסונים נלקחו לעבודת פרך תחת פיקודם של אנשי הגסטפו הידועים לשמצה.

באותה עת היתה כבר גרמניה בנוסיה, בשנה האחרונה של מלחמת העולם השנייה, שאם כי בתחילתה כבשו הגרמנים

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

[שיחת 'הנהגה לתפילה', קובץ 4835]

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לזכרה והצלחה או ליאריצייט

גל-19

Access Credit
צ'יינג' סל' 02-6516090

לעילוי נשמת
מרת אילה אהובה בת ר' יוסף ראובן
יחנת הכתן ז"ל
נדבת בנה יקותיאל מנחם •

לע"נ רבי דוד צבי
ב"ר יצחק ז"ל
נתרם ע"י בנו מנחם
מורדכי הי"ו

לע"נ הינדל
בת ר' משה
ירמיהו ע"ה

לע"נ ר' ישראל
נתן נטע ב"ר דוד צבי
המקן ז"ל
דוד ב"ר
משה ז"ל

קשת הרשת
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גרפצ'יק
טל: 02-5002321

לרפואת
בועז בן
מירה

לע"נ ר' דב
ב"ר אברהם יעקב ז"ל
נפטר ה' אלול

לע"נ ר' יחזקאל ב"ר
צבי ז"ל | ולרפואה שלמה
ולהצלחת לאה בת איילת תחי
נתרם ע"י בנם
יחזקאל יהושע הי"ו

לע"נ שמחה
בת רחל יחזקאל
בן עמומה

לע"נ
האשה
בת
מרים
בת
ר' דוד

יור"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוגינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173